

Twórczość Wisławy Szymborskiej – cechy.

Szymborska uchodzi za jedną z najwybitniejszych (obok Herberta i Miłosza) postaci w parnacie polskich poetów. Szczególna wartość jej poezji została podkreślona przez przyznanie jej w 1996 r. Nagrody Nobla. Czym charakteryzuje się poezja naszej noblistki?

Wiersze Szymborskiej uchodzą za proste, ale jednocześnie przesiąknięte głębokim intelektualizmem. Poetka nie sili się na górnolotny język, nawiązuje bezpośredni kontakt z czytelnikiem. Jednocześnie porusza jednak sprawy ważne, filozoficzne, refleksje związane z egzystencją człowieka i jego miejscem w świecie – ukazane z perspektywy biologicznej historycznej, politycznej. Szymborska nie opowiada się za żadną ideologią czy systemem filozoficznym, ale w konkretach życia codziennego szuka „wielkich myśli”, zadając poważne pytania.

Charakterystyczny dla wierszy poetki jest swoisty kontrast – z jednej strony skupienie uwagi na szczególe, na jakimś elemencie rzeczywistości (przedmiot, osobiste wyznanie, żart językowy itd.), a z drugiej – podkreślenie jakiegoś wymiaru

ogólnoludzkiego, ogólnofilozoficznego.

Szyborska dość często posługuje się liryką maski, gdzie podmiotami są zwierzęta czy przedmioty (np. cebula, kot, kamień). Świadczy to o specyficznym podejściu Szyborskiej do świata ludzi jako jednego ze „światów możliwych”.

Szyborska uważa, że człowiek nie powinien pysznić się jako ten „jedyne rozumny” gatunek, ale szanować całą rzeczywistość z jej różnorodnością.

Charakterystyczną postawą podmiotu lirycznego wierszy noblistki jest postawa zadziwienia się światem, zadawania naiwnych, prostych pytań, poruszania spraw, które wydają się już dawno rozpatrzone. W ten sposób autorka dąży do reinterpretacji świata, który wydaje się nam tak dobrze znany, a w jej wierszach jawi się jako tajemniczy, nigdy do końca niezgłębiony i ciekawy.

Warstwa językowa tych wierszy jest bardzo bogata.

Najczęściej wykorzystywana jest w nich ironia jako fundament postawy poznawczej, którego podstawą jest sceptycyzm

wobec świata. Autorka często posługuje się kontrastami, paradoksami, wykorzystuje potencjał drzemiący w języku, stosując przeróżne gry językowe, podkreślając wieloznaczności, stosując poetykę przemilczenia.